Dilluns 14 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 9,18-26): En aquell temps, mentre Jesús estava dient encara aquestes coses, succeí que un home principal s'atansà i es prosternava davant d'ell, tot dient: «La meva filla s'acaba de morir, però vine, imposa la teva mà sobre ella, i viurà». I Jesús, aixecant-se, el seguia amb els seus deixebles.

I succeí que una dona que patia hemorràgies feia dotze anys, s'apropà per darrere i tocà la vora del seu vestit. Perquè es deia dintre de si: «Només que toqui el seu vestit, seré salvada». I girant-se Jesús i veient-la, digué: «Tingues confiança, filla, la teva fe t'ha salvat». I des d'aquella hora la dona fou salva.

I havent arribat Jesús a la casa, i veient els flautistes i la gent en tumult, deia: «Aparteu-vos, que no és morta la noia, sinó que dorm». I es reien d'ell. I després que s'hagués tret fora la gent, entrà i l'agafà de la mà, i la noia s'alçà. I s'escampà la fama d'això per tot aquell territori.

© Albada Editorial / evangeli.net

«La teva fe t'ha salvat»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia de la Paraula ens convida a admirar dos magnífiques manifestacions de fe. Tan magnífiques que meresqueren commoure el cor de Jesucrist i provocar —immediatament!— la seva resposta. El Senyor no es deixa guanyar en generositat!

«La meva filla s'acaba de morir, però vine, imposa la teva mà sobre ella, i viurà» (Mt 9,18). Quasi que podríem dir que amb la fe ferma "obliguem" Déu. A Ell li agrada aquesta mena d'obligació. L'altre testimoni de fe l'Evangeli d'avui també és impressionant: «Només que toqui el seu vestit, seré salvada» (Mt 9,21). La reacció de Jesús i el resultat d'aquest diàleg de fe és radical: «Tingues confiança, filla, la teva fe t'ha salvat» (Mt 9,22).

Hom podria afirmar que Déu, fins i tot, es deixa “manipular” de bon grat per la nostra bona fe. El que no admet és que el temptem per desconfiança. Aquest fou el cas de Zacaries, que demanà una prova a l'arcàngel Gabriel: «Zacaries digué a l’àngel: ‘I ¿com ho sabré això?’» (Lc 1,18). L'Arcàngel no s'arronsà ni un pèl: «Jo soc Gabriel, el qui assisteix davant Déu (...). Quedaràs mut i no podràs parlar fins al dia en què aquestes coses succeiran, perquè no has cregut les meves paraules, que es compliran al seu temps» (Lc 1,19-20). I així fou.

És Ell mateix qui vol “obligar-se” i “lligar-se” amb la nostra fe: «I jo us dic: demaneu i se us donarà; cerqueu i trobareu; truqueu i se us obrirà» (Lc 11,9). Ell és el nostre Pare i no vol negar res del que convé als seus fills.

Però cal manifestar-li confiadament les nostres peticions; la confiança i connaturalitat amb Déu requereixen tracte: per a confiar en algú l'hem de conèixer; i per a conèixer-lo cal tractar-lo. Així, «la fe fa brollar l'oració, i l'oració, en quant brolla, assoleix la fermesa de la fe» (Sant Agustí). No oblidem la lloança que meresqué Santa Maria: «Benaurada la que ha cregut que es compliran les coses que li han estat dites de part del Senyor» (Lc 1,45).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tot i que estiguem ficats en la llera dels nostres pecats i del nostre cos, si ens toca Jesús, a l’instant quedarem curats» (Sant Jeroni)

- «Jesucrist va venir per a vèncer el mal des de la seva arrel, i les curacions són un avançament de la seva victòria, obtinguda amb la seva mort i resurrecció» (Benet XVI)

- «‘Guariu malalts!’ (Mt 10,8). Aquest encàrrec, l’Església l’ha rebut del Senyor i intenta de dur-lo a terme tant per la cura donada als malalts com per la pregària d’intercessió amb què els acompanya. Ella creu en la presència vivificant del Crist, metge de les ànimes i dels cossos (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.509)